

چگونگی انتقاد از جوانان

از ویژگی های عمده جوانی کسب شخصیت (تشخیص طلبی) است . به طور کلی شخصیت جنبه بیرونی و اکتسابی دارد ، در حالی که منش جنبه ذاتی و درونی دارد .

"جوان دوستدار کسب شخصیت است"

برای رسیدن به مرحله کسب شخصیت باید دو اصل حاصل شود :

♥ انجام مهارت ها و دارا بودن توانمندی های خاص در برخورد با دیگران

♥ پذیرفته شدن این مهارت ها از سوی پدر و مادر و اطرافیان

برخی جوانان مرحله اول را طی می کنند ولی اگر خانواده و اطرافیان و مراجع قدرت او را نپذیرفتند ،

دچار عدم تعادل روانی می شود.

در جهت کسب شخصیت باید از دو راه به نوجوان کمک کرد :

♥ روش کسب مهارت ها و توانائی ها را بیاموزد .

♥ به زبان و رفتار به او بفهمانیم که او را پذیرفته و درک کرده ایم و شخصیت او قابل پذیرش و

احترام است و ما او را به عنوان یک انسان در حال کمال قبول داریم .

در انتقاد از جوان دقت کنیم که تمام شخصیت آنها را مورد حمله قرار ندهیم و تنها آن قسمتی را مورد سؤال قرار دهیم که نتوانسته وظیفه اش را درست انجام دهد. هرگز نباید به جوان یا هر شخص دیگر بگوئیم: تو لیاقت نداری و به درد هیچ کاری نمی خوری زیرا با این جمله تمام حیطه وسیع شخصیت او را مورد حمله قرار داده ایم. روی هم رفته هر انسان دارای نقاط مثبت و منفی شخصیتی است و برای مطرح کردن انتقاد بهتر است نخست چند نقطه مثبت او را متذکر شویم سپس اشاره به نقطه منفی نمائیم.

اگر ناگهان و بدون مقدمه شروع به انتقاد کنیم و این انتقاد را به تمام شخصیت جوان گسترش دهیم انتقادمان ویرانگر و مخرب خواهد بود.

انتقاد از دیگران در حکم جراحی شخصیت است.

جراح روانی کسی است که از ویژگی های روانی جوانان کاملاً آگاهی دارد و روش صحیح انتقاد را می داند. تشویق به جا و انتقاد صحیح و درست می تواند انسان را متحول نماید.

برای مرحله دوم یعنی پذیرش شخصیت از طرف پدر و مادر و اطرافیان چه کنیم؟

می توان با زبان این پذیرش را در نزد دوستان و اقوام و خانواده بیان کرد. می توانیم با عمل به او ثابت کنیم که شخصیت او را پذیرفته ایم، برای رسیدن به این هدف باید او را به عنوان مشاور در خانواده به خودمان نزدیک کنیم.